

tid i Virkeligheden giver de store Tab. Jeg kunde tænke mig det modsatte, at den, der havde den lange Kassetjenestetid, blev den rutinerede Tæller, der ikke saa let begik Fejl, hvorimod den, der havde mindre Tid, var noget mere nervøs og lettere gjorde det, saaledes at Fejlene altsaa stod i omvendt Forhold til Tjenestetiden.

Nu synes de Herrer Postekspedienter, at Forholdet bliver endnu mere irrationelt, hvis vi tage det hele bort. De ere i Virkeligheden bange for, at det alligevel i sidste Instans skal komme til at falde tilbage paa dem selv. Selvfølgelig maa man indrømme, at Fejl kan der ske, naar en Mand tæller Penge Dag ud og Dag ind. Jeg har selv nogen praktisk Erfaring i det; selv af den flinkeste Ekspedient kan der begaa Fejl, og jeg vil ikke i nogen Maade lægge nogen til Last, om han begaar Fejl indenfor rimelige Grænser. Altsaa, Fejlene kunne være fuldstændig undskyldelige, og Postekspedienterne ere altsaa nu bange for, at man ved at tage Fejltællingspengene bort skal berøve dem Muligheden for at faa godtgjort de Fejl, der i Virkeligheden ikke skyldes grov Forsømmelighed. Forholdet har hidtil været saaledes, at Overskuddet have de selv maattet bære af de 12,000 Kr., medens derimod Fejlen til den anden Side, Overskuddet i Kassen, er gaaet i Statskassen. Lad mig indskyde den Bemærkning, at jeg ser bort fra det Forhold, at der en Dag kommer en Fejl — lille eller stor —, som hurtigt rettes. Man sender selvfølgelig ikke de overskydende Penge bort; man tager dem ud af Kassen med det samme, og saa er det muligt, at vedkommende Mand melder sig og siger: Det er mine Penge. Saa faar han dem selvfølgelig. Jeg gaar ud fra, at de Fejl, der foreligge, ere virkelige Fejl, Fejl, der ere begaaede indenfor Administrationens eget Omraade — Trediemand se vi ganske bort fra. Saa er det selvfølgelig uhyre vanskeligt, og det vil ogsaa være farligt, at sige til Postekspedienterne: Det Overskud, I faa, maa gaa i Kassen. Man kan jo ikke gaa ud fra, at alle ere lige karakterfaste. Det er jo menneskeligt, om det kunde friste til at tælle fejl til egen Fordel, hvor man kunde se Lejlighed til det, og det kan der, det ved jeg fuldt vel, let blive ved Pengetælling, specielt med de 500 Kr.-Sedler og 50 Kr.-Sedler, vi have. Jeg vil paatage mig i brede Baner at snyde 50 Kr.-Sedler i Folk som 500 Kr.-Sedler, hvis jeg var sikret imod Tiltale. Jeg har gjort det gentagne Gange og saa bagefter gjort Folk opmærksom paa det.

Altsaa, Fejl kunne være fuldstændig tilgivelige, men det kan være en Fare og en Fristelse at sætte Folk i at sige: I maa selv faa det, I faa ind i Fejltællingspenge. De kunde give sig til at operere for vidt paa den Maade. Det bør vi ikke gøre, men paa den anden Side skal jeg fuldt ud indrømme, at Statskassen heller ikke har noget som helst Krav paa og selvfølgelig heller ikke vil gøre Krav paa at faa Fordelen, naar Ekspedienterne selv skulle bære Tabet.

Jeg vil sige i Almindelighed, at det staar for mig saaledes, at enhver næringsdrivende, enhver Forretningsmand, ligegyldig af hvad Art han er, selv maa sikre sig imod disse mere tilfældige Tab; med andre Ord, jeg mener, at naar vi holde os indenfor, hvad der almindeligt kan forekomme som Fejltællinger, er det hele et rent og skært Forsikringspørgsmaal. Denne Tanke er fremkommen, og den forekommer mig at maatte kunne praktiseres, at vi sige til Ekspedienterne: Dan under en eller anden Form imellem Kassebetjentene en Forsikring, hvorved I selv tage Risikoen og balancere den af imellem jer. Paa den anden Side tage I Chancerne, som der ogsaa er, for et Overskud, men den enkelte Mand maa ikke faa det. Jeg kunde meget godt tænke mig, at Overskuddet kom til at gaa til Ekspedienterne til en Fællesfond. Derved vilde man opnaa, at vi fik hele Fejltællingspørgsmaalet ud af Verden. Og een Ting til. Postekspedienterne ere bange for — og med Rette —, at hvis de skulle til at ansøge Staten, hver Gang der sker en Fejltælling af nogen Betydning — selvfølgelig komme de aldrig med Ansøgning om faa Øre —, vil den Postekspedient, der den ene Dag har en Fejltælling paa et Par Kroner, den næste Dag igen en Fejltælling og atter senere en, blive generet deraf, og han vil være bange for, at det skal kunne hindre ham i Avancement, og det vilde ogsaa være menneskeligt, om det gjorde det. Naar der er en Mand, der tæller fejl 20 Gange, medens en anden kun tæller fejl 10 Gange, saa vælger man den sidste, uagtet han maaske har ekspederet langsomst og i Virkeligheden har gjort mindst Nytte. Jeg er enig med Funktionærerne i, at de ikke bør blottes, før der i Virkeligheden er noget at udsætte paa vedkommendes Kasse. Men i det Øjeblik, vi faa de Herrer selv til at danne en saadan Forsikringsfond, saa bliver det indenfor Organisationen, og saa behøve de aldrig at komme med Fejltæl-